

Рута Богдан

Учень мольфара

Вода нестримним потоком лилася на неї, змушуючи несамовито волати про порятунок. Луна дзвінко вдарялася об гори, та вони мовчали у відповідь. Жовте сонце байдуже світило комусь, хто був не тут, у стрімкому потоці, борсаючись і хапаючись за життя, а десь там, далеко, де колись була і вона. Гори мовчали, а ріка кричала, сердячись та несучи її слабке тіло кудись у невідоме. Вона напружила м'язи у марному сподіванні вхопитися за каміння, що стирчало з води, але воно вислизнуло з рук. Вона останнього разу змахнула руками у повітрі і поринула у безодню...

Олена схопилася на ліжку, важко дихаючи. Огляділась — вона у своїй кімнаті, за вікном вже розвиднялося. Вкотре за останні кілька місяців вона прокидається від жахливого нічного марення — мабуть, вдесьте чи вдвадцятьте, вона вже збилася з рахунку. Та й рахувати давно перестала — в неї вже не залишалось ніяких сил. Ні на що. Жахливі ночі виснажували її. Вона відкинула ковдру і поповзла на кухню. Заварила заспокійливого трав'яного чаю, сіла на стілець, висьорбала склянку і почала варити каву. І отак щоранку: чай-кава. Прямо як у пісні

Вакарчука, тільки там кожен пив своє. А вона усе одразу, щоб мати подвійний ефект: заспокоїлась — збадьорилась. Та останні тижні це вже не працювало.

Олена старанно нафарбувала обличчя та попленталась на роботу — до офісу. В редакції було, як завжди, весело — всі на телефонах, і все треба зробити негайно, бо ще на вчора. Якщо раніше вона у цій буремній боротьбі за винятковий контент та ексклюзивні матеріали ще якось відволікалась, то зараз і це не допомагало. Треба із цим щось робити... Олена пройшла повз колег, що віталися хто кивком голови з мобільником біля рота, хто махаючи рукою, на секунду піднявши очі від ноутбука. Вона на хвилину призупинилася біля кабінету головного редактора, потім увійшла.

— Вільний? — запитала вона у секретарки.

Та сповістила головного, що прийшла Олена, і пропустила її до кабінету. Петро Іванович підняв на дівчину заклопотані очі.

— Ну що там у тебе? — нетерпляче запитав він і знову занурився у рукопис.

Олена хвилину повагалася, тоді впевнено промовила:

— Погано себе почуваю. Можна мені тижневу відпустку? Дуже треба.

Петро Іванович здивовано глипнув сірими очима.

— Ти що, Лена, здуріла? Ти свою статтю доробила?

— Майже.

— Ну от коли здаси, тоді і приходь. Обговоримо відпустку.

Олена кілька секунд стояла мовчки, роздивляючись великі окуляри на довгому носі.

— Добре, — нарешті промовила вона і вийшла.

— Ти що, статтю ходила здавати? Доробила? — запитала її Ольга. Вони були подругами вже давно, ще з того часу, коли практично одночасно прийшли працювати до редакції, кілька років тому. Обидві новенькі, вони одразу зійшлися, та й уподобання багато в чому мали схожі.

— Не доробила. По іншому питанню ходила.

— Це ж по якому? — підняла брови Ольга.

— Пішли на вулицю, поговоримо.

Ольга дістала з сумочки цигарки й запальничку. Вони вийшли з будівлі, стали біля входу. Ольга затяглася димом.

— Ну то що? — запитала вона, дивлячись у Оленіні блакитні очі.

— Я щось втомилася. Хочу відпустку взяти, поїхати кудись.

— Сама?

— Та ні, звичайно. Сподіваюся, що Влад

поїде. А ви з Антоном не хочете?

Ольга оживилася.

— Звичайно, хочемо, що за питання? А куди?

Олена замислилась. Вона ще не думала про це. Мабуть, кудись на море. Кудись, де немає гір. І річок. Щоб забути той жакливий сон хоч ненадовго.

— Давай до Турції, може? Чи до Єгипту.

— А давай! Сьогодні подивлюсь, що там є з гарячих путівок, так дешевше.

— Окей!

Олена навіть не спитала, чи зможе Ольга відпроситися у головного. Тому що Ольга як чогось захоче, її ніщо не зупинить. І підхід до головного вона знайде стопроцентно. Тож до вечора Олена дороблювала та редагувала свою статтю, щоб швидше здати її головному. Нарешті вона натисла «Відіслати» і полегшено зітхнула. Та була вже глупа ніч. Олена вигреблась з-за столу і попленталась додому. Влад уже чекав на неї.

— Знову ти працюєш, як скажена, — пробурчав він. — Іди на кухню, я там картоплю посмажив.

— Як відрядження? — поцікавилась Олена, важко опускаючись на стілець.

— Нормально.

— Дякую, дуже смачно, — сказала дівчина. Взагалі-то вона любила смажену картоплю, але останнім часом геть втратила апетит і їла,

змушуючи себе, просто щоб остаточно не втратити десь свідомість від слабкості. Олена помовчала. — Слухай, а коли у тебе відпустка? — запитала вона.

— А що? — його темні очі зазирали в її, блакитні.

— Та щось я втомилася. Хочу на море з'їздити. Ти як?

Влад поставив чашку з чаєм на стіл.

— Що, знову погано спала?

— Так.

— Ну добре, щось придумаю. А коли ти хочеш?

— Та завтра піду до головного. Спитаю, коли можна.

— То зателефонуй мені, як знатимеш.

— Добре.

Вночі їй наснилася річка. Бурхлива, але не страшна. У річці стояв парубок, файний, неначе намальований. Він простягав їй руку і посміхався. «Цікаво, хто він?» — думала вона уві сні, ідучи по воді йому назустріч. Прохолодна волога приємно лоскотала ноги, тепле сонечко пестило її голі плечі. Раптом налетів вітер, хвилі піднялися, хлопець пропав із виду, а натомість почувся дикий зойк, більше схожий на крик розпачу. Олена підхопилася з ліжка. Влад сопів поряд. Коли ж це все нарешті скінчиться?! За вікном розвиднювалось. Олена почвала на кухню. Чергові чай-кава. Через

годину, нафарбована, вона вже повзла до редакції.

В офісі до неї підскочила Ольга.

— Слухай, я таку путівку нам знайшла, просто шик! Все включено! Узбережжя просто казкове! Ходім, фотки покажу!

Ольга потягла подругу до столу. На екрані ноутбука красувалися фотографії готеля, узбережжя, ресторану. Дійсно, шик.

— Як тобі? — нетерпляче штурхала Олену Ольга.

— Класно!

— То іди давай до головного, а то там дати вже через три дні, треба негайно путівки купувати.

— Ми за три дні не встигнемо. Ще ж Влад з керівництвом не домовився. А Антон?

— Ти що, такі путівки, з суперзнижкою! То без Антона поїдемо. Може, давай і без Влада? Відпочинемо як слід! Нащо вони нам?

Олена мовчки дивилася на подругу.

— Та якось незручно. Я вже Владу сказала.

— Ну то хай швидко думає. Іди давай до головного, — роздала інструкції Ольга.

Олена рушила до кабінету головного редактора.

— Ну що ж, непогана стаття, — промовив він, дивлячись, як сонце виблискує на густому темно-каштановому волоссі Олени. — Але тут така справа... — протягнув він.

Олені усередині все перевернулося. Мабуть, треба забути про відпустку...

— Розумієш, — продовжував Петро Іванович, уважно видивляючись щось у вікні кабінету, що розташовувався на десятому поверсі офісної будівлі, - зараз якраз є шанс підняти наш рейтинг.

Олена мовчки дивилася на головного. В голові було порожньо і туманно. Морські хвилі котилися на берег, лизали пісок і тікали назад, на глибину. У вухах гудів прибій. Раптом хвиля піднялася, і Олену накрило з головою. Вона відчула на губах солону воду. У вухах задзвенів жіночий крик.

— Агов, ти мене чуєш? — десь іздалеку до її слуху долинув голос Петра Івановича. — То ти поїдеш чи ні?

— Так, — машинально відповіла Олена.

— Чудово, — розплився у задоволеній посмішці головний. — То можеш прямо завтра і виїжджати. Бухгалтерія все оформить.

— Що? — запитала Олена.

— Як що? Відрядження.

— Яке відрядження? — оторопіла Олена.

— Ну як це яке? Я ж тобі все розповів. Ти погодилась.

— Пробачте, я не дуже зрозуміла. А можна ще раз?

Петро Іванович вирячив на неї очі.

— Бачу, що ти дійсно втомилася. Ну нічого,

там свіже повітря, чудова природа, якраз і відпочинеш. Ну і трохи попрацюєш разом.

— А куди я їду?

— У Карпати ж.

Олена відчула, як вона летить у прірву, і цій безодні немає кінця.

— Куди?!

— Ну все, досить мене дїставати. Іди вже, в мене багато роботи, — розсердився головний.

— Та я правда не чула, пробачте, я задумалась. Так що саме я там маю робити, у відрядженні?

— Люди в горах пропали, ти ж чула останні новини вчорашні. Пошуки організували. Поїдеш, все дізнаєшся, передаси матеріал, і вільна, відпочивай цілий тиждень.

— А чому саме я? Невже нікого іншого не знайшлося?

— Тому що ти найкраща, — відрізав Петро Іванович. — Ну, і це твоя тема. Коротше кажучи, іди збирайся. Бо ти вже погодилась.

— Я передумала.

Петро Іванович зняв окуляри і подивився прямо в Оленчині очі.

— Лен, ну нам конче потрібна ця стаття, правда. А краще за тебе ніхто не зможе. Я тебе прошу, поїдь.

Мабуть, від долі не втечеш. А раптом їй

снилися якісь інші гори? Апенніни, наприклад. Або ті, що в Турції, як там їх, Понтійські начебто.

— Добре, — сказала Олена і пішла з кабінету.

— Ну, що? — нетерпляче накинулась на неї Ольга.

- Їду у відрядження.

— Куди? — вирячила очі Ольга. — А море?

— А море гуд бай.

— Нічого собі... Так а куди їдеш?

— У Карпати. Репортаж робити.

— Прикольно... — Ольга хвилинку помовчала. — Ну і добре. Там теж відпочити можна. Повітря і природа, ну і все таке. Я теж поїду.

Олена відкрила рота.

— А ти чого? Ти ж на море хотіла.

— Не мороч голову. Так, треба Антону зателефонувати, нехай квитки купить. А що з Владом?

— Ой, точно, зараз йому скажу.

Влад обіцяв усе владнати на роботі. Ольга домовилася з головним про те ж саме відрядження, і через три дні вони вже сиділи в потягу, що прямував до Івано-Франківська. Потім пересіли на маршрутку і скоро прибули в одне з гірських селищ — Ворохту. Там винайняли дві кімнати у газди. Поклавши речі і розпитавши, де можна пообідати, вирушили на пошуки невеличкої кав'ярні, що мала

бути десь неподалік. Антон тяг із собою свою камеру. Він був весільний фотограф, в нього якраз був вільний тиждень без замовлень, тож він із радістю поїхав у Карпати, тим більше він ні разу там не був.

— Я буду вашим репортажним фотографом, — весело повідомив він. — А в редакції мені за фотки заплатять?

— Та ти їх ще не зробив, а вже про платню питаєш, — посміхнулася Олена.

— Ну я люблю все заздальгідь обговорити.

— Ну це не до нас. Підеш до головного обговорювати, як буде що.

Кав'ярня виявилась невеликою, але затишною. Вони всілися за вільний столик. До них підійшла невисока худорлява офіціантка. Олена замовила банош — смачну гуцульську страву з кукурудзяного борошна, овечої сметани та приправлену овечою бринзою, та гурку — ковбасу з начинкою із кукурудзяної крупи, шкварок, цибулі, печінки та іншого такого різного.

— Це смачно? — запитав Антон. — Мабуть, я теж таке замовлю. А ти вже в Карпатах не вперше?

— Не вперше, — відповіла Олена. — Була якось, давно.

Офіціантку звали Тетяною. Вона виявилась дуже говіркою, тож дівчата розпитали її про те, що сталося тут з туристами минулого тижня. Вони

дізналися, що туристи у кількості трьох людей — одна дівчина і двоє хлопців — пішли у гори і не повернулися. Їх розшукують вже майже тиждень, але поки що ніяких слідів не знайшли.

— А відомо, куди саме вони пішли? — запитала Олена.

— До гори Туркул, — відповіла офіціантка, чомусь пошепки.

— А що такого особливого в тій горі? Туди багато туристів ходить? — поцікавилась Ольга.

Тетяна злякано глянула на дівчину.

— Краще туди туристам не ходити.

— Чого це? Невже нечиста сила там водиться? — Ольга з цікавістю увіп'ялася в офіціантку поглядом.

— Різне там водиться, — прошепотіла та, хрестячись.

— Ну розкажіть, — занила Ольга.

— Кажуть, це місце, де народжується град. Не можна турбувати озеро. — Тетяна зашепотіла. — Якщо хтось скупається в ньому або кине камінь чи сміття, пращури розсердяться і нашлють велику негоду з дощем, градом, громом і ураганим вітром. А ще кажуть, що кожен, хто вмиється водою з озера, до кінця року зустрине свою любов.

— А хтось усе це там бачив? — запитав Влад. — Чи то так, оповідки?

Тетяна перелякано зиркнула на нього.